

Mən sənə sözümü dedim, ay ölüm...

Bu, bir həqiqətdir ki, söz adamları özlərini sözdə tapdıqları kimi, elə söz ilə də bölüşürlər. Yeni hamıdan gizlətdiklərini və yaxud da hamıya demək istədiklərini sözün vasitəsi ilə istər yazılı, istər şifahi şəkildə bəyan edirlər. Bu mənada söz həmişə yaşayır, həmişə dipdiri olur. Deməli, sözün əbədiyaşarlığı da burdan qaynaqlanır!..

Yaşadığım bu illər ərzində ən çox təmasda olduğum söz adamlarıdır. Kimi ilə üz-üzə, kimi ilə də söz-sözə görüşüb hal-xoş edirəm, dərdləşirəm.

Bəzən həmin sözlərin axarında özümü unuduram, bəzən də elə sözlər olur ki, ona tərəf baxmaq belə istəmirəm.

Çünki o sözü işlədən, o sözlə fikrini ifadə edən adam sözü elə bir formaya, elə bir hala salır ki, ondan söz əsər-ələməti qalmır. Çeynənib, tapdalanıb, şil-şikəst olub. Ona görə də heç nəyə yaramır. Əksinə, oxuyanda, dinləyəndə (adam ən yaxşı halda - Ə. M.) səbrini dişi ilə sıxıb keçib gədir, ya da yazılısı mümkün olmayan nəyisə dilinə gətirir

Azərbaycanda hələ Sovet dönmindən öz qələmi ilə oxucu diqqətini çəkən istedadlı adamların sırasında onun da adı olub. Əyalətdə yaşasa da, yazıları ilə, istər publisist, istərsə də bədii yazıları ilə sanki cəmiyyətə bir təzə söz mesajı verib. Xatırladıb ki, onun da üreynin də özəl fikirlərin

və bir də həyata baxışının söz çələngi var. Bu söz çələngini görmək, duymaq, ətrindən ləzzət almaq üçün arada imkan tapıb onu da dinləmək xoş olar. Bax, elə bu istək ilə də yazıb! Yazdığını da sonra bir neçə kitabda oxucu qarşısına çıxarıb.

Amma heç vaxt özünü iddialı, şair kimi, yazıçı kimi "ortaya atıb" narahatlıq yaratmayıb. İçdən gələn səmiyyətlə demək olar ki, Ramiz İsmayıl qulpundan yapışdığı işin ustadı olmaq ilə də yanaşı yazdığı sözün yükünü daşıyan ziyalı kimi davranıb həmişə. Ona görə də sözü də, elə özü də el dilində desək, urvatlı, ləyaqətli olubdu.

Tez-tez zəngləşirik, hal-xoş edirik, özümüzdən, ailəmizdən danışırıq, qayğılarımızı, bəzən də yaradıcı fikirlərimizi bölüşürük. Hər sözümüzün sonunda da bir-birimizə görüş vəd edib yenə başımızı qatırıq, ağrılarla və qayğılarla.

Bir neçə gün öncə yenə zəngləşdik, daha doğrusu, Ramiz müəllim zəng vurmuşdu.

Həmişəki qaydada söhbətləşdik, sağıllaşdıq. Amma mənim yaddaşıma hardasa onun bir misrası ilişib qalmışdı.

Ona görə də kitab rəfime üz tutub həmin misranı vərəqləyib tapdım. Ramiz müəllimin 2010-cu ildə yazdığı "Ölüm" şeirindən idi o misra. Bil-mirəm, yaşımlla, yoxsa əhval-ruhiy-

yəm ilə bağlı idi bu şeirin "Mən sənə sözümü dedim, ay ölüm" misrasının yaddaşımda ilişib qalması. Amma hər nə idisə, tutmuşdu məni bu misra. Ona görə də təkrar oxudum həmin şeiri.

Ramiz İsmayıl yazıb ki:

*Nifrət eləmirəm mən sənə ölüm,
Əzrayıla rəğbət bəsləməsəm də.
Ölmək istəmirəm, kim istəyir ki
Amma öləcəyəm, istəməsəm də.*

*Ölmək istəmirəm yay günlərində,
İstidən tentiyər, yanar adamlar.
Ölmək istəmirəm qarda, boranda,
Soyuqdan, şaxtadan donar adamlar.*

*Ölmək istəmirəm bahar gələndə,
Torpaq yuxusundan oyanan zaman.
Bülbül cəh-cəh vurub çaylar daşanda,
Çəmənlər al rəngə boyanan zaman.*

*Payızda ölməyə dəyərmə, söylə?
Varı, bərəkəti bol olan vaxtı.
Mən sənə sözümü dedim ay ölüm,
Nə vaxt gələcəkənsən, özüm bax da!*

Bəli, bu misralar əslində hər kəsin düşündüyü, hər kəsin içindən keçirdiy duyğuların Ramiz İsmayıl sözüylə ifadə olunmasıdır.

Ramiz İsmayıl qələmə ilə yazılımsıdır. Çünki fərd olaraq hər birimiz ölümle bağlı mütləq nələrisə düşünrük.

Amma toplum halında, cəm şəklində bunu bir şeirdə oxucuya çatdırmaq indiki anda Ramiz İsmayılın çiyinə götürdüyü yüküdü. Yeni o, bizim fərd olaraq ayrı-ayrı detallarının işarələdiyimiz ölümü özünün baxış bucağı altında bütöv bir rəsm kimi çəkiq qoyub ortaya. Və deyir ki, mən sənə sözümü dedim ay ölüm!..

Bəli, Ramiz İsmayıl sözünü deyib. İndi babalı ölümün boynundadır. Heç kimin qaçıb qurtula bilməyəcəyi ölümün boynundadır. Biz oxucular isə öz-özlüyümüzdə Ramiz İsmayıla qoşulub deyə bilirik. Biz sənə nə deyirik, ay ölüm!

Əbülfət Mədətoğlu